

SÁM HẸI

Tác giả: Đỗ Ngọc Thanh Hoàng, 12/1

“Đúng 14 giờ 30 phút, ngày 6 tháng 7 năm 2012, tôi phòng xử án của Tòa án nhân dân thành phố Tam Kỳ, tỉnh Quảng Nam, bắt đầu vang lên lời tuyên án của cha tôi là “Nhân danh nhân dân Cộng hòa xã hội Chủ nghĩa Việt Nam... Tuyên phạt bị cáo sáu năm tù giam vì tội trộm cắp tài sản và cố ý gây thương tích cho người khác.”

Nó gõ cửa xuống trước vành móng ngựa như sắp đổ hoàn toàn, cái bóng tính linh của một thằng con trai đầu tuấn mồm miệng tám giờ chẵn còn nữa, thay vào đó là những giọt nước mắt hời hợt. Những giọt nước mắt đó phải là sự ân hận muộn màng hay không? Đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau như vớt chai sập giờ đã nằm gọn trong chiếc còng sắt Tám. Khi công an dắt nó ra khỏi phiên tòa nó cũng nhìn ánh mắt đó hoe không còn sự sợ hãi của bà ngoại nó. Cũng chính ánh mắt này đã làm nó hời hợt ăn năn suốt thời gian đi tù của mình chẳng?

Bà ngoại nó do quá sợ hãi lầm bầm rồi qua đi khi nó đang ngồi tù năm tháng, cậu út đến báo tin mà nó khóc như mưa trên mặt cậu, còn cậu nó thì lâu cũng chẳng nghĩ gì nó mà cay nghiệt: “Bà mày mất, mày hài lòng rồi chứ?”

Ngày xưa, nó cũng đã từng có một gia đình hạnh phúc, ba nó thì đi làm công trình còn mẹ và nó ở nhà làm vài việc đơn giản. Tuy không khá giả, nhưng thì ba cũng ba đứa con nhưng cũng đủ sống, đủ qua ngày. Rồi! Bị bệnh không may phá vỡ gia đình bé nhỏ của nó, năm nó lên mười ba nó trong lúc làm công trình bị sập giàn mà qua đi.

. Thế đó,
hai mẹ con nó bị vỡ gia đình rồi

. B
a mất

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:55 -

---

mà nó đã ngẩng lên ngẩng xuông

mày bìn. Đ

à tang ba, nó cảm thấy nhấc ba mình mà nó đâu ý thức được rằng ba nó đã đi xa mãi mãi.

Mày ngẩng lên thì nó nói: “Ba con đi bán muối rồi sau ba sẽ mua đồ chơi cho con”. Nhưng mà đi

,
mà ôm nó vào lòng mà không nói được gì, bà con liền xóm ai cũng thương tình, đừng viên giúp đỡ an ủi mẹ con nó.

Thì gian tham thoát trôi đi, nay thương bé vào lớp mới, càng lớn nó càng khô ngô lại thích khám phá, hiểu được đôi chút lý luận. Ngày bé nó mới đi cuộc sống trên lên khó khăn hơn rất nhiều, mà nó làm việc vất vả nhiều hơn, lúc bé nó phải gọi nó qua ông bà ngoi trông. Đều rồi ông trông cũng không có mặt tại nhà lại ở trên đũa nó, năm lớp Năm mà nó đã quyết định đi theo người khác mà bé lại nó cho ông bà ngoi. Ngày mà nó đi

,
tay chắp khắp

ét

vài vài

chức

bác cho ông bà ngoi,

hôn lên má

nó mới cái rồi bác lên chiếc xe cùng người đàn ông mà đi thật xa, bác mới nói khuyên ngăn cả ba mẹ mình

. B

ây gi

nó

đã ý thức được rằng mà nó đã bé nó đi, không còn thương nó nữa, nó khóc nhiều lắm, buồn tủi nhiều lắm. Cuộc sống bé nói chuyện thay đổi quá nhiều, bé nó mới, mà nó đi theo người khác đã đi lại cho nó mới thật thương lòng không thể nào lớp được. Hiểu được vậy ông bà ngoi thương nó nhiều lắm, bà ngoi sẽ nó thì thôi, sẽ nó thì vui tình thương. Lúc nào bà cũng dành miếng ăn ngon cái mới đẹp, trong thâm tâm bà nó mong muốn đứa cháu bé thật như cả mình được hạnh phúc vui vẻ.

Nhưng miếng đời thì ai ai cũng có được đi đâu, đã có những người ra tình vào vất thân phận cả nó. Họ nói nó là đứa không cha, không mẹ nhưng có ai cho con cái cả mình tiếp xúc với nó. Dù đến đến nó tách biệt với cuộc sống, nó như ba và hơn người phải bỏ đi mình. Nhưng đời đó như là nguyên nhân chính khiến sa đà vào con đường ăn chơi quỵ phá. Tất cả trái hiện lành, tất cả tình yêu nó đã thay đổi hoàn toàn!

Suốt những năm học cấp Hai có lẽ là khoảng thời gian mà bà ngoi nó buồn rầu khổ tâm

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:55 -

---

nhặt. Nó ngớ ngẩn ch, hành ch như mợ, sa sút, suốt ngày theo lũ bạn tập tành các quán game, bida.... Bỏ bạn khuyên nhủ nó bao nhiêu rồi cũng chẳng nghe, bà nó vất vả lao lãc, vất vả lao tâm, bà luôn mong sẽ dợy dợ cháu cợa mình nên ngợợi. Nhìn mợ cợa mình tiợu tợy

,
cợu

ruợt cợa nó

không khợi lo lợng:

“Mợ thợy không? Hi sinh cho nó bao nhiợu, giợ nó có nghĩ đợn mợ đợu”.

- Con đợng có nói vợy! Mợ luôn mong thợng Nam nên ngợợi, nó đã quá bợt hợnh rợi, con nói nó nghe mà buợn.

- Nó mà cũng biợt buợn hợ mợ! Tợ khi nuợi nó thợt sợ chợ là gợnh nợng cợa bợ mợ mà thôi.

Mợ tợ cái tát tai nhợ trợi giợng xuợng mợ tợ cợu út nó, tợ nhợ đợn giợ bà chợa hợ đợnh con. Nhợng hôm nay đợa con trai bà hợ tợ mợ cợ thợợng yêu lợi phợi ợn tát đợu đợn.

Nợ vô tình nghe đợợc câu chuyợn cợa bà ngoợi và cợu cợa mình mà buợn lợm . Nợ lợng lợ bợợc ra phía bợ kợ gợn đợ trợ mợ suy nghĩ chợng khác gì ông cợ non. Cợ đợm hôm đợ, nó không thợm vợ nhà, nó ngợ lợi nhà mợ tợ đợa bợn, còn ông bà ngoợi cợ lo ngợ không yợn, suốt đợm đợ tìm mà vô ợch. Ngày hôm sau nó vợ thì bợ bà ngoợi đợnh đờn nhợng nó vợ nợng đợu chợng lo sợ.

Thợi gian sau đợ nó ợn chợi, quợy phá nhiợu hợn, nó hay vợi vợnh, xin tiợn ngoợi mình, đợi ngoợi mua giợy đợp, quợn ợo mợi ... Thợợng cháu không đợ cháu thiợu thợn bợ tợ kợ thợ giợ. Dù cho nhà khó khợnh nhợng bà rợn sợ mợ sợa, ra ngoài nó chợng thua bợ tợ kợ ai

Bà vợ nợ hợng mong cháu mình sợ nên ngợợi, sợ nó hợ hợng ...

Năm nó hợ cợ lợp 11 nó nghe lợi tợi bợn rợ rê bợ hợ cợ lên thành phợ làm viợc, bà khợ tâm vì nó khợc thợm cợ mợ tợ, khuyên nó mà cũng chợng chợu nghe, nó cợ bợ o là đợ làm đợ phợ giợp ông bà ngoợi, bà đợng viên rợi van xin nó đợ hợ cợ nhợng nó chợng mợy suy nghĩ vợ lợi bà. Nó lên

Vị trí bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:55 -

thành phố làm lâu lâu mới về thăm ngoại. Mẹ tôi cháu về bà vui như tết vậy, nhưng món hủ tiếu gõ mà cháu mình thích nhất đó nó ăn, giờ cháu cũng đã đành ngoại chỉ biết báo ban nó gìn giữ sức khỏe mà làm việc.

Bây giờ, nó đi làm cũng được ba năm rồi, như ngày xưa nó về nhà mua cho ngoại nó chỉ cần đi vi vu tto, mua cho vài ký café chon mà ông ngoại rất thích uống. Rồi cho ngoại vài triệu, ngoại thì mừng nó làm việc không nhàn, nó khẩn g kháng là tiền dành dụm được.

Bà đâu hay là số tiền nó đưa cũng chỉ là phần rút nh sau mẹ tôi nên thực hiện xong phi vụ. Nó lên thành phố làm trong quán café lạ cũng chỉ thêm vài triệu ba chục ba đồng, nhìn tiền bỏ trong quán làm chung lúc nào tiền cũng đầy túi thích tiêu gì tiêu, xài gì xài. Nó gọi

gọi, lần la mãi thì mẹ tôi biết đêm đêm sau khi làm xong rồi nó đi rút ruột các công trình đang thi công cùng một nhóm đi ca. Thấy vậy nó xin được tham gia và được đi giảng học đồng ý, xử lý tình huống khá tốt, nên nhiều về trước đã trốn đi đem lại vài chục triệu là ít cho nó, nó thấy tiền thì hoa mắt

,
cả lao vào con đường tội lỗi mà không có lối ra. Bây giờ nó thấy cuộc sống sung sướng, không gò bó như ngày xưa quê và nó cũng đường như lãng quên bà mình đang rất mong nhớ và lo lắng.

Nhưng “đi đêm rồi cũng có ngày gặp ma” trong một lần khi đang thực hiện hành vi ăn trộm thì nó bị công an bắt, trong lúc chong tr nó đã đánh người báo cáo công trình gây xôn xao vai, đôi bàn tay nắm gọn trong chiếc vòng số 8 nó đã mừng mừng vui vui một quang cảnh đen tối của đời mình “Hết rồi, hết thật rồi”.

Ông bà ngoại nó sức ngã bệnh, tiền tiêu y học đi vào thăm cháu bà buồn nh a a nh c một “răng khỉ với y học Nam”. Nó chỉ khóc mà chong nói được gì. Ngoại đau buồn r u r, ân hận vì không dạy dỗ cháu mình nên thân. Đ cháu mình lao vào vòng lao lý

..
.

Có một đời thêm thân gọi y học gánh hi sinh, nuôi đường y với mà nó lại đáp đon cho ngoại mình đây sao? Nhưng ngày đưa ngoại tù, nó không sao gọi được nó như ngoại, như như món ăn ngon ngoại nấu, như món hủ tiếu gõ của ngoại nấu, con người ghét ch ăn chỉ quỵ phá, con họ quá phải không ngoại ? ... Nó khóc như mưa, đau lòng ng tâm, con người trên thế gian lúc nào cũng vậy, khi họ làm sai họ nghĩ mình đúng cho đến lúc hiểu ra thì cũng quá muộn.

Giờ đây nó đã ra tù, ngày nó ra tù nó còn buồn hơn là cái ngày bà ngoi nó đi xa. Nó trở về mái ấm ngày xưa, nơi mà nó vui ngoi rau cháo qua ngày mà hạnh phúc, gian nhà quố nh về ng chố còn mình ông ngoi chăm lo hướ ng khói, củ u nó thì cũng đi làm ăn xa thi tho ng g i vài đờ ng về cho ông ngoi. Còn nó nghe phong phanh mố củ a nó đi vào t i t n Thanh Hóa đờ làm ăn, ng i dờ ng cũng khó khăn mà tách biệt không m t i liên i c. Nó cũng suy nghĩ không biết có có quên mình quên quê hướ ng b n x không?

Mố củ a b c vào đờ p vào m t là di nh củ a bà ngoi nó. Nó rờ ng n c m t qu x u ng “Ngoi i i! Con về r i đây, đờ a cháu b t hi u củ a ngoi i về r i đây! Con b t hi u i m ph i không h ngoi i....” Ông ngoi i sau hè lên ôm nó vào lòng, nó nói :

-“Con bây giờ chờ ng còn gì c .”

-“Con về n còn có ông đây, ông cháu mình nướ ng t a vào nhau mà sờ ng nghe con.”

Câu chuy n củ a nó làng xóm ai cũng biết h c cũng t n tâm giúp đờ đờ nó hòa nh p v i xã h i. Thi gian th m thoát trôi đi, giờ đây nó cũng đã m đờ c m t qu y h ti u, nó đờ t tên cho quán là quán “Ngoi i tôi”, ti ng tẩm h ti u “Ngoi i tôi” ngày càng đờ c nhi u ng i biết đờ n, h đờ n đây ng h vì h ti u r t ngon và m t ph n vì s trờ ng thành củ a nó. Ai cũng th y vui, th y m ng do củ c sờ ng củ a hai ông cháu hi n t i. Còn bây giờ có chờ ngh là phờ ng đờ ng ông ngoi i mình đờ n củ i đờ i mà thôi.

Hôm nay, trong xóm có t ch c b a ti c liên hoan, nhân ngày gia đình Vi t Nam. Nó lên góp vui chờ ng trình văn ngh trong b đờ i ch s , khuôn m t đờ n trai....

Nó hát bài “bà tôi” :

“Bà tôi đờ a tôi ra đờ u làng, m t mình bà đờ i củ đờ i n ng to

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:55 -

□□□□□□□□□□ *Này là gió cuốn mây trôi đã a tôi về làng* □□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□ *Này là bóng người liêu xiêu theo tôi về làng*

□□□□□□□□□□ *Làng tôi quanh co quanh, co quanh co, quanh co..."*

Nhóc mất nó rồi từ lúc nào. Bài hát chợt chợt a nhieu người niếm...

Đêm nay nó lại thức khuya, lại suy nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra ... Ánh trăng vàng rực rỡ tỏa sáng. C

hà bao giờ nó nhận ra quê hương mình lại đẹp đến vậy. Những người gió mát lành của đêm thanh vắng thổi qua nhà nhà người lại nói d

u

ngọt của bà nó ngày xưa vậy! Cảm giác

bình yên đến lạ

.
Nó chợt thức

ó mất vì tình túc lập lánh giữa bầu trời đêm.

Hình n

hàng đôi

theo

tiếng bước chân của nó.

L

ôi như người nếm rồi!

Ngoài trời!